

NALADIT SE NA HRU

TEXT:
Markéta Davidová

Tohle bude hodně osobní a hodně neprofesionální článek. Taková moje zpověď. Věřím však, že to někoho inspiruje. Takže ven s tím... Byla jsem zlá. Zlá, hnusná máma. Opakovaně jsem nutila syna dělat, co jsem chtěla já. Silou. Přes jeho protesty, pláč a vztek. Pokaždé se mi pak ze sebe samé udělalo špatně. A příště jsem to přesto udělala zas. Uf. Dnes už je to snad jen temná minulost. Učím se stále více na syna naladit a brát život jako on. Jako hru plnou radosti.

Koukněte na:

www.dejiste.com – Více o Danielovi, Dětišti a přístupu WIND-OAK.

www.acentrum.eu – Jedno z míst, kde probíhá Dětiště.

„Oblečeme bundičku a půjdeme ven?“ snažím se do předsíně nalákat dvouletého neposedu, zabraného zrovna do zakopávání autíčka do květináče. „Pojď se obléct. Už jdeme!“ honím ho chvíli po celém bytě a marně přitom mávám bundou v ruce. „Mám tě.“ Vzteká se. Nechce se obléct. Chce se honit. Teď na to není čas! Dochází mi trpělivost. Kousne mě, škrábne. Auu. Z ničeho nic se

přistihnu, jak klečím svému vzpouzejícímu se synovi na hrudičku a násilím na něj rvu tu pitomou bundu. Oblečeš si ji, ať chceš, nebo ne! Budeš poslouchat, běží mi u toho v hlavě. A zároveň, odkudsi z hloubi mateřského srdce, volá slabounký hlásek: Proč mu to dělám? Odkud se to ve mně bere?! To nejsem já. Ale pořád dál zuřivě strkám marně se zmítající ručičku do rukávu. Musíme přeci už jít! Nestihneme ten zatracený kroužek. Syn brečí. Já také. Nakoňec nejdeme vůbec nikam. Bunda leží v koutě. Je po boji. Zůstává jen tupá bolest v srdci, když mě syn odstrkuje a leze pod gauč. Nechce se nechat obejmout, nechce utěšit. Ještě celou věčnost usedavě štká a já se trápím vedle na podlaze, že jsem jeho dušičce ublížila navždy. Strašná únava. Podobné situace nastávaly vždy, když jsem syna nutila silou do něčeho, co právě nechtěl. A nerozuměla jsem tomu, co chtěl. Dostával záchvaty vzteku z bezmoci, ubližoval mi fyzicky a ve mně to pak často ruplo. Jak ho po dobrém vytáhnout z jeho hry a moci včas odejít, kam potřebuji? Co si počít, když se mi to nepovede a začne se vztekat? Jak zastavit už se valící vlastní vlnu zlosti? Jak se nezbláznit, když se to po sté nepovede? Odpovědi jsem začala nalézat postupně na cyklu seminářů Dětiště aneb pěstování souhry s dětmi.

Emoce nejsem já

Už první setkání se spoustou dalších rodičů a dětí ukázalo, že je nás na stejné lodi, plné výbuchů vzteku a návalů zlosti, dost a dost. „Myšlenka je ve mně, emoce je ve mně, ale já nejsem emoce ani myšlenka,“ uklidnil nás hned Daniel Kaucký, lektor kurzu a táta dvou dětí. „Pokud se ovšem emocí necháme zcela pohltit, ovládne nás a diktuje směr. Vnutí nám svou identitu a my automaticky zpečetíme totožnost s ní slovy: Jsem zlá (jsem zlo) – jsi zlý (jsi zlo).“ Takže ten vztek a zloba nejsem celá

